

Nicolae Lungu

Pe tot parcursul vieții sale (născut în ziua de 2 martie 1900), Nicolae Lungu a avut ochii pironiți pe catapeteasma altarelor strămoșești și pe cele trei culori ale stindardului românesc.

Un suflet hrănit de dragoste pentru om, pentru această neștiută împărțire tempo-spațială - neamul și pentru Dumnezeu.

Sub dogoarea iubirii, a știut să topească asprimile, vrăjmășiile, să pietrifice răul. Deschisă, să rămână doar calea ce duce spre o finalitate rodnică.

În biruințele sale, Nicolae Lungu și-a jertfit ambițiile mărunte și orgoliile deșarte, pentru a face să iasă la iveală în el și în opera lui - modestia.

Din sămânța răsădită pe pământul oltenesc al Dobridorului din Dolj, s-a ridicat la valoare de ființă, creatorul, pedagogul și propagatorul adevărilor în artă, trăite sub semnul puternicelor tradiții.

În tinerețe, ca pedagog, și-a împărțit viața cu elevii dragi ai celor câteva licee de frunte din Capitală, elaborând manuale, metode de predare, cântece pentru școlari, merite pentru care este numit Inspector general al învățământului muzical.

Prin talentul său și prin cultura sa dobândită din însumarea celor două facultăți - Teologia și Conservatorul - Nicolae Lungu a adâncit muzica până la nuanța de rafinament. A dirijat prestigioase formațiuni corale: Societatea Carmen, Soc. Cântarea României, culminând cu întemeierea și conducerea Societății "România" - care, privită ca unitate artistică, prin devenirile vremii, a fost așezată la temelie Coralei Patriarhiei, care, astăzi, îi poartă numele.

Un remarcabil eveniment, de adevărată cotitură în muzica religioasă a ortodoxiei noastre, a fost atunci când prin glasurile Societății "România", a fost posibil să se execute, în primă audiere, cele două oratorii mari de Paul Constantinescu - *Năsterea Domnului și Patimile Domnului*. Ele au constituit o replică de egală valoare celebror oratorii ale bisericilor apusene.

Cu aceleași simțăminte, maestrul Lungu a fost prezent și în procesul de propagare a muzicii noastre populare și culte, atât în țară, cât și în străinătate, reușind să umple cronicile marilor cotidiane străine cu aprecieri deosebit de elogiatoare la adresa muncii interpretative; totodată aceste cotidiane au putut surprinde cu uimire frumusețea cântecului românesc. Sub semnul prejiurii acestei activități, Uniunea Compozitorilor i-a tipărit un album cu piese din bogata și sănătoasă sa creație de muzică corală.

Obligat, la un moment dat, să-și cristalizeze activitatea didactică, ce deranja, Prof. Nicolae Lungu a optat exclusiv pentru catedra de la Institutul Teologic, unde multe generații de preoți au contribuit, la rândul lor, la înnoirea slujbelor religioase prin modalitatea executării artistice a cântărilor. Pregătirea acestora a fost atât de temeinică, încât mulți dintre ei predau muzica în învățământul laic.

Pentru Dumnezeu, această a doua dimensiune în care maestrul Lungu și-a ancorat conștiința și activitatea creatoare, din înțelepciunile evangheliilor, a mutat în treptele portativelor cântul de rugăciune. Două sunt părțile acestei opere: prima este înfăptuirea cântării cultice omofone constând în transcrierea și uniformizarea tuturor cântărilor de strană pe ambele notații suprapuse; a doua parte este cântarea modală psaltică. Adică, încumetarea de a trata coral melodii de strană din toate cele 8 moduri bisericești.

Maestrul Nicolae Lungu predă ortodoxiei noastre un patrimoniu uriaș, de mare prestigiu, în care și-a zidit sufletul, dar necunoscut încă nouă celor mulți. Sunt valori care vor fi decisive pentru creșterea spirituală a viitoarelor generații. Fiind imense, nu pot fi enumerate acum, dar cert este că vor face obiectul unei documentate monografii, privind viața și opera neobositului compozitor, profesor și dirijor. Așteptăm o carte larg deschisă în care se vor putea descifra tainele cerului spre care pornește acum.

Măreția ființei maestrului Lungu ne confirmă, o dată mai mult, că fiecare viață de om este un dar și o chemare, cărora trebuie să li te alături cu demnitate, omenie și dragoste. Purtarea lui sufletească, blândețea și bunătatea vor face, ca în duh, să fie prezent în mijlocul nostru și de-acum înainte, nelăsând să biruie vâlul și forța uitării. A fost un om de caracter care a avut răbdarea să aștepte liniștit până când timpul, munca și experiența vieții îi vor aduce de la sine recunoașterea faptelor.

Totuși, atât familia, cât și noi, trebuie să suportăm această pierdere cu bărbăție creștinească.

Mihai Popescu